

Kao da je moj sin

Cijeli tjedan ovaj film me žuljao i koliko god nisam želio pisati o njemu, ponukan šutnjom svih ostalih iz grupe (nitko normalan očito ne želi pisati o ovom "igranom dokumentarcu") posvećujem mu ovu kritiku kao osvetu sedmodnevnom gastritisu.

Kao prvo, iako ne postoji rod, kategorija niti žanr pod nazivom igrani dokumentarac, posljednjih desetak i više godina sve je više ovakvih filmskih uradaka koje prepoznajete po jedinstvenom "specijalnom" efektu - kamera na ramenu. To znači kako gledate "trzajuće" scene koje vam dodatno dižu tlak, paraju živce i uništavaju moždane stanice iako film nije u kategoriji horror. Kad bi takvom "tehnikom snimanja" odgledali Titanik ili Ljubavnu priču, bez ikakve potrebe završili bi na psihijatriji iako su sva tri filma službeno istog, igranog roda i dramskog žanra.

Kao da je moj sin iritira tim zamornim pokušajima da bude dokumentaran iako za to nema potrebe, a i nije moguće pa sam od tih kadrova dobio morsku bolest. Glavni likovi, dva brata su koliko toliko uvjerljivi, a sama fabula bi bila dobra da nema nepotrebnog nazovi ljubavnog zapleta u kojem se naša Tihana Lazović svojom prirodnošću, lepršavošću i razoružavajućem osmijehu i nije nešto proslavila jer kao da je sletjela na set iz neke hrvatske sapunjare (oprostite na izrazu, mislio sam na telenovelu).

Prilično usiljeno i suvišno jer da se redateljica Constanze Quatriglio fokusirala na istinitu priču temeljenu na životu Mohammada Jana Azada bez ljubavnog zapleta i neuvjerljive dramaturgije odigrane lošim tempom, mogao je to biti i dobar film.

Užasna i kod nas malo poznata tema o mržnji i progonu hazarske nacionalne manjine od zna se koga u Afganistanu ostavila mi je gorak okus u ustima, aktivirala tahikardiju i mučninu u želucu jer me podsjetila na mržnju i progon hrvatske nacionalne većine od strane srpske manjine u Vukovaru tijekom Domovinskog rata. Za početak dobro za ovaj film, loše po moje zdravlje.

Film je doslovno mračan tako da likove u mnogim scenama jedva naziremo i to je zadovoljavajuće kao i tjeskobni krajolici Afganistana te duge tišine između rečenica. Pošto je igrani film definiran uvjerljivom prijevarom svetog trojstva: scenarist, redatelj i glumci, gledalac očekuje kompletno uživljanje u čaroliju filmske opsjene. To se u ovom filmu nije dogodilo upravo u podbačaju gore navedenih krivaca poradi banalnog razloga: dokumentarni pristup igranom filmu zahtijeva vrhunsko umijeće i očito je bio preveliki zalogaj redateljici. Ili, jednostavnije rečeno: Palčić može pobijediti zmaja samo u bajci. A

ovaj film je već po temi sve samo ne bajkovit. Ne preporučujem gledati čak ni osobama sa suicidalnim sindromom.

Damir Trajčević
